

Sygn. akt VU 987/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 r. w Kaliszu

odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 5 lipca 2013 r. Nr (...)

w sprawie B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lipca 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił B. K. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych, albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Zakładach (...)w O. w okresie 01.09 – 30.11.1979 wykonywanego w ramach oddelegowania wnioskodawcy z Fabryki (...)w O. (1).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył B. K. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu zakwestionowanego przez ZUS okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący B. K., urodzony dnia (...), w okresie 3.05.1976 – 30.11.1979 pozostawał w stosunku pracy z Fabryką (...)w O. (1). W ramach zatrudnienia w tym zakładzie odwołujący najpierw był elektrykiem – konserwatorem a następnie monterem aparatów elektrycznych.

dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS o ustalenie wartości kapitału początkowego.

W okresie 1.09. – 30.11.1979 odwołujący był oddelegowany z tego zakładu do pracy w Zakładach (...) w O. Po zakończeniu oddelegowania, odwołujący wyraził chęć podjęcia dalszej pracy w Zakładach.

dowód: pisma zakładów k.9 – 11 akt emerytalnych

W tych warunkach od dnia 1 grudnia 1979 r. odwołujący został zatrudniony w Zakładach (...) w O. i w tym zatrudnieniu pozostaje nadal przy czym zakład z uwagi na zmiany organizacyjne zmieniał nazwy. Pracodawca wystawił odwołującemu potwierdzenie zatrudnienia na kolei w okresie 1.12.1979 – 31.07.1991 oraz zatrudnienia równorzędnego z okresem zatrudnienia na kolei w okresie 1.08.1991 – 31.01.1995. W okresie 21.05.1990 – 18.08.1990 odwołujący korzystał z urlopu bezpłatnego.

dowód: zaświadczenie z dnia 20.06.2013 w aktach emerytalnych.

W okresie oddelegowania do Zakładów, odwołujący wykonywał pracę przy serwisowaniu znajdujących się w zakładzie suwnic bramowych i podnośników wagonów. Praca wykonywana była na urządzeniach wyłączonych z ruchu. Przeglądowi podlegały poszczególne elementy zasilania urządzenia. Od zacisków, w których podłączone było zasilanie po silniki. Przeglądowi podlegały także elementy toczne takie jak łożyska. Część prac wykonywana była na samej suwnicy a część po zdemontowaniu elementu z suwnicy – w warsztacie. Prace na samej suwnicy wykonywane były z poziomu, na którym dany element się znajdował. Większość elementów podlegających przeglądowi znajdowała się bądź w kabinie sterującej bądź w jej pobliżu. W przypadku przeglądu wymagającego demontażu silnika, był on wymontowywany z suwnicy a następnie przewożony do warsztatu. Tam była wykonywana dalsza naprawa czy konserwacja. Nie było wydzielonej grupy elektromonterów wykonującej wyłącznie prace przy naprawie silników w warsztacie.

dowód: zeznania świadków: L. K., M. M., zeznania

odwołującego.

Odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 26 lat 7 miesięcy i 10 dni. Uznany przez ZUS okres pracy w szczególnych warunkach to 14 lat 11 miesięcy i 3 dni przypadający w latach 1979 – 1995.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz

ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 2 ust.1 i § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującego na danym stanowisku wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z przepisem § 4 ust. 3 cytowanego rozporządzenia do prac w warunkach szczególnych zalicza się także okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin. Przepis art. 6 ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin wskazuje na konieczność pozostawania w stosunku pracy w kolejowych jednostkach organizacyjnych jako warunek konieczny dla uznania danego okresu jako zatrudnienia na kolei. Odwołujący w zgłoszonym okresie tego warunku nie spełnił albowiem w okresie 1.09. – 30.11.1979 nie łączył go stosunek pracy z kolejową jednostką organizacyjną. Sam fakt wykonywania pracy tożsamej z pracą wykonywaną od dnia 1 grudnia 1979 r. nie może zastąpić wymogu formalnego jakim była konieczność uzyskania statusu pracownika kolejowego.

Brak po stronie odwołującego statusu pracownika kolejowego nie czyni automatycznie braku możliwości zaliczenia badanego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych w oparciu o przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia jeżeli odwołujący wykonywał pracę na jednym ze stanowisk wskazanych w wykazie A załącznika do cytowanego rozporządzenia. Konieczne jest jednak do zaliczenia takiego okresu do okresu pracy w warunkach szczególnych, uprawniającego do uzyskania emerytury w obniżonym wieku, wykonywanie tej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Jednym ze stanowisk wskazanych w powołanym wyżej wykazie A jest praca na stanowisku przy obsłudze suwnic (dział III pkt. 86). Odwołujący nie wykonywał pracy bezpośrednio przy obsłudze suwnic albowiem – co wynika z zeznań świadków – nie sterował pracą poszczególnych elementów maszyny. Jego zadania pracownicze koncentrowały się wyłącznie w wykonywaniu czynności związanych z konserwowaniem i serwisowaniem poszczególnych elementów napędowych urządzenia. Odwołujący z racji posiadanego zawodu (elektromonter) wykonywał więc szerokie spectrum prac związanych z monitorowaniem stanu układu elektrycznego urządzenia. Niewątpliwie część prac wykonywana była na samym urządzeniu w warunkach zbliżonych do pracy operatora suwnicy. Nie były to jednak prace przy włączonym urządzeniu albowiem – co potwierdzili słuchani w sprawie świadkowie – elektrycy dokonywali przeglądu czy napraw suwnicy gdy była ona wyłączona. Z tej przyczyny nie było warunków aby taką pracę uznać jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach na stanowisku objętym wskazanym punktem 86 działu III wykazu A.

Wśród prac wymienionych w wykazie A zawarte są także prace przy bieżącej konserwacji urządzeń będących w ruchu, którego obsługa kwalifikowana jest jako praca w warunkach szczególnych (dział XIV pkt. 25 wykazu A). Odwołujący serwisował suwnicę jednak w chwili wykonywania takiej czynności suwnica nie była uruchomiona. Nie była więc to praca przy urządzeniu w ruchu.

Poza tym tak wskazani przez odwołującego świadkowie jak i sporządzone przez Zakłady zestawienie godzin pracy w poszczególnych dniach pozwala na przyjęcie, iż czynności serwisowe przy samej suwnicy nie były wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy codziennie. Była bowiem znaczna ilość dni roboczych, w których pracodawca wskazywał ilość godzin przepracowanych w warunkach szkodliwych w liczbach od 2 do 6. Już chociażby z porównania tych wielkości uznać należało, iż praca odwołującego w badanym okresie jeżeli chodzi o prace przy serwisowaniu suwnicy nie była wykonywana codziennie w pełnym wymiarze czasu pracy. Charakter przepisów pozwalających na ubieganie się o emeryturę w obniżonym wieku z uwagi na znaczną szkodliwość miejsca pracy, pozwala na przyjęcie, iż zamiarem ustawodawcy było objęcie tylko takich ubezpieczonych, na których te szkodliwe warunki pracy mają niekorzystny dla zdrowia wpływ w rozmiarze całej dniówki roboczej w dłuższym przedziale czasowym skoro zawarte zostały stwierdzenia o stałej pracy pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku.

Wskazana wyżej analiza nie pozwala zatem na uzupełnienie uznanego przez ZUS okresu pracy zakwalifikowanego jako praca w warunkach szczególnych wyłącznie z uwagi na status odwołującego jako pracownika zatrudnionego na kolei, o badany okres zatrudnienia odwołującego w tej samej jednostce ale bez uzyskanego statusu pracownika kolejowego.

W tych warunkach dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych, krótszy niż 15 lat nie dawał odwołującemu uprawnień do wcześniejszej emerytury.

Odwołanie zatem jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.